

MARTIN SCHERSTRA

Winterse verrassing

Kort
winterverhaal

“En daar was hij, mijn grote liefde Nick. De man op wie ik blindelings kon vertrouwen – de enige man. Mijn hart klopte in mijn keel toen ik hem zag. Ik kon bijna niet wachten om zijn sterke armen weer om me heen te voelen. Zodra zijn lippen de mijne raakten, wist ik het zeker: niets zou ons meer scheiden. We zouden bij elkaar blijven. Voor altijd... ‘O, wat prachtig!’

Liz Vermeulen slikte de brok in haar keel weg en legde het manuscript dat ze zojuist had gelezen met een diepe zucht naast zich neer. ‘Ik ben een emotioneel wrak!’ Ze trok een paar tissues uit de doos, snoot hartgrondig haar neus en depte vervolgens de tranen van haar wangen. ‘Wat een verhaal, al die pure emoties, en...’ voegde ze er met een dromerige blik aan toe, ‘wat een hunk is die Nick van jou!’ Met een hand waaierte ze zichzelf even wat koelte toe en ze opende een lade in haar bureau. Ze haalde er een kleine handventilator uit tevoorschijn en liet de propeller voor haar verhitte gezicht draaien. ‘Van zo’n man krijgt toch iedere vrouw het warm?’

Tamara Laqunes stond voor het raam en keek naar buiten, waar koning winter de stad volledig in zijn greep had. ‘Fijn dat het verhaal je bevalt,’ antwoordde ze afwezig.

Liz was een gezette, niet onknappe vrouw met een voorliefde voor pastelkleurige mantelpakjes met bijpassende pumps. Haar grijze krullen waren doorschoten met zwarte lokken. ‘Bevalt?’ riep ze uit. ‘Dit is je beste roman tot dusver! En ik zal je nog iets zeggen: deze roman verdient het om een vervolg te krijgen. Nick verdient het gewoon om meerdere avonturen te beleven! Ik zie het helemaal voor me. Nick Holland, de self-made miljonair annex spion met een licentie om te doden annex avonturier annex hartstochtelijke minnaar. De wereld ligt aan zijn voeten!’

Tamara haalde haar schouders op. ‘Ik heb alle cliché-elementen van een held in een mixer gestopt en daar is Nick uit ontstaan. Hij bestaat niet echt.’

Liz bleef enthousiast. ‘Misschien niet, maar hij is alles waar onze lezers van smullen. Zeker nu er behoefte is aan nieuwe helden.’

Tamara keek naar een sneeuwvlokje dat voor het raam in de wind op en neer danste. ‘Als jij het zegt...’

De lauwe reactie deed Liz een wenkbrauw optrekken. ‘Kun je alsjeblieft wat enthousiaster zijn, Tamara? Je hebt zojuist een nieuwe bestseller afgeleverd en je reageert alsof je net bij de bakker een witbrood hebt gehaald!’

Tamara glimlachte. O, ze was blij dat Liz *De gentleman-held* zo’n warm hart toedroeg, maar het schrijven ervan had haar veel tijd en energie gekost. Ze was gewoon moe, zeg maar gerust doodop, en de gedachte om meteen weer in een nieuwe roman te duiken trok haar dan ook niet zo. Maar Liz bedoelde het goed en zij zag blijkbaar meer in Nick dan een eenmalige roman.

‘Nou?’

Tamara liep van het raam weg en nam plaats in de comfortabele leunstoel voor het bureau. ‘Het is een leuke roman geworden, maar ditmaal heeft het schrijven me meer energie gekost dan anders,’ legde ze uit. ‘Ik ben moe en snak naar een paar weken rust.’

Liz bestudeerde de jonge vrouw voor haar bureau. Niet voor het eerst vroeg ze zich af waarom Tamara de laatste tijd altijd dezelfde kleren droeg en nooit eens iets anders dan die eeuwige blauwe skinny jeans, de ruimvallende muisgrijze sweater en afgetrapte witte gympen. Dat was wel anders geweest. Nog niet eens zo lang geleden had ze zich altijd naar de laatste mode gekleed. En waarom ook niet? Als bestsellerauteur kon ze zich mooie kleren veroorloven. Maar om de een of andere onduidelijke reden bleef ze nu al maanden trouw aan deze casual stijl. Ook haar prachtige kastanjerode krullen hadden eraan moeten geloven. In plaats van los droeg ze haar haar nu in een staartje.

Maar goed, zolang Tamara bestsellers bleef afleveren, wie was zij dan om daar iets van te zeggen?

‘Denk je echt dat mijn lezers op nog een roman met Nick zitten te wachten?’ vroeg Tamara, die nog steeds verrast was door het enthousiasme van haar uitgeefster. De hoofdrolspelers in haar vorige boeken waren altijd vrouwen geweest. Deze roman met een man in de hoofdrol was als een leuk uitstapje bedoeld. Maar dat pakte nu anders uit.

‘Nick Holland zal vrouwenharten sneller doen kloppen,’ beloofde Liz haar met fonkelende ogen. ‘En zeker ook een paar mannenharten.’

Toch bleef Tamara haar bedenkingen houden. Ze had voor haar verhaal een macho man genomen die in alle opzichten perfect was. En, wist ze uit eigen ervaring, perfecte mannen bestonden niet.

Tim, haar ex, had ook gedacht dat hij perfect was. Ja, perfect misschien in het bedriegen en konkelen; hun relatie was een tranendal geweest. Ze was uiteindelijk bij hem weggegaan en dat had hij haar nooit vergeven. Hij was haar lastig blijven vallen en zelfs nu wilde hij nog weleens onaangekondigd aan haar deur verschijnen.

Omdat ze het even helemaal had gehad met mannen, had ze haar uiterlijk en haar kledingstijl drastisch veranderd. Gewoon om van dat gezeur af te zijn.

‘Mannen als Nick bestaan niet, Liz.’

‘Waarschijnlijk niet, nee,’ was Liz het met haar eens. ‘Maar de lezers willen dat wel graag geloven. Jouw romans laat hen een paar uur ontsnappen aan de dagelijkse sleur. De realiteit. Een man als Nick biedt hen die uitweg. Ze willen wegdromen in zijn verhaal, en liefje, als er iemand is die haar lezers kan laten wegdromen in haar boeken, dan ben jij dat wel.’

‘Och, ik doe mijn best...’ Tamara wist dat ze goed kon schrijven, haar naam prijkte niet voor niets bovenaan de Nederlandse bestsellerlijsten. Maar complimentjes vond ze nog altijd vreemd om te krijgen. Hoe verdiend ze misschien ook waren.

Liz glimlachte. ‘Je bent veel te bescheiden, Tamara. Je laatste zes boeken zijn bestsellers geworden. Vier daarvan krijgen hun derde herdruk. Daar mag je best wel trots op zijn.’

Tamara onderdrukte een geeuw. ‘Op dit moment voel ik me veel te moe om trots te zijn.’

Er werd op de deur geklopt.

‘Ja?’

De deur zwaaide open en een jongeman verscheen in de deuropening. Hij was lang, zijn donkerblonde haren waren kortgeknipt en hij droeg een bril met een zwart montuur. Zijn kin was ongeschoren en hij droeg een grijs vest over zijn witte shirt en spijkerbroek.

Tamara kende hem goed. Gert liep sinds een halfjaar stage bij de uitgeverij en Liz had hem tot haar persoonlijk assistent gebombardeerd. Hij keek bezorgd, vond ze.

‘Wat is er, Gert?’ vroeg Liz afwezig.

‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor, Liz,’ antwoordde Gert met zijn prettig in het gehoor liggende stem. Hij glimlachte verontschuldigend naar Tamara. ‘Maar zou ik vandaag eerder naar huis kunnen? Nu dus, eigenlijk,’ voegde hij er verlegen aan toe.

Liz keek hem vragend aan. ‘Nu?’

‘Er wordt slecht weer voorspeld. Sneeuwstormen, ijzel. Van alles. Volgens het KNMI zit het land over een paar uur helemaal vast. En ik moet met de trein terug naar Meppel, zie je...’

Liz begreep het. ‘Ja, natuurlijk, Gert. Ga je gang. Kom terug zodra het weer het toelaat, goed?’

Gerts gezicht klaarde op. ‘O, dank je wel, Liz. Dank je wel. Tot ziens.’ Hij knikte beide dames toe en verliet haastig het kantoor.

Tamara glimlachte. Gert leek in niets op haar held Nick Holland, maar betrouwbaar was hij wel. En netjes, voorkomend, charmant, een beetje een stuntel, maar verder...

‘Je bent dus moe,’ onderbrak Liz haar gedachten, het gesprek weer oppakkend waar ze waren gestopt. ‘Neem een paar dagen vrij. Zeg een maand. Ga op vakantie. Naar een warm land of zo. Even niet aan schrijven denken, ontspannen en bijtanken. En dan kom je terug en schrijf je een nieuwe bestseller voor me. Over Nick Holland.’

Liz was duidelijk niet van haar plan af te brengen, begreep Tamara. Haar volgende roman moest en zou over Nick gaan. Nick, de buitengewoon knappe en perfecte man. Een man die volgens Liz tot de verbeelding van iedere vrouw sprak.

Liz begreep dat haar favoriete auteur er even helemaal doorheen zat en tijd nodig had om haar energiegehalte weer op peil te krijgen. ‘Je hebt rust verdiend, Tamara,’ zei ze. Ze was niet langer uitgeefster van romantische romans en zakenvrouw, maar een vriendin die Tamara het beste gunde. ‘Ga er lekker een paar weken tussenuit. Laat de boel maar even de boel. Ik ga met je boek aan de slag. Als je terugkomt, uitgerust en wel, ligt de proefdruk voor je klaar.’

Het idee om een paar weken niet te hoeven schrijven stond Tamara wel aan. Gewoon het idee om even niets te hoeven doen, alleen maar ontspannen.

‘Ik hoef niet zo nodig op vakantie, Liz. Tijdens de feestdagen ben ik nog op Schiermonnikoog geweest.’

Liz keek haar aan alsof ze water zag branden. ‘Ik bedoel naar het buitenland.’

‘Ik blijf net zo lief thuis.’

‘Een huismus dus,’ lachte Liz. ‘Goed, dan blijf je thuis. Mocht je toch besluiten naar het buitenland te gaan, dan betaal ik de reis. Afgesproken?’